

عنوان مقاله:

تحلیل روند کاهش فضاهای باز شهری در فرآیند توسعه شهرها با تاکید بر مدیریت بحران در کلانشهر تهران

محل انتشار:

سومین همایش مدیریت بحران در صنعت ساختمان (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

عزت الله مافی - دانشیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه فردوسی مشهد، ایران

محمدهادی جاوید - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه فردوسی مشهد واحد بی

سیدعلی حسین پور - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه فردوسی مشهد واحد بی

خلاصه مقاله:

در کنار بسیاری از علوم و دانش های مطرح در جهت کاهش آسیب در زمان بحران، دانش شهر سازی را می توان از جمله علوم و دانش های موثری دانست که جامعه گسترده تری را تحت پوشش خود قرار می دهد. در واقع دانش شهر سازی به علت نقش کلیدی در فرآیند توسعه کالبدی شهر و شکل دهی به ابعاد کمی و کیفی توسعه می تواند عامل موثری در مقیاس کلان به منظور تجهیز و توانمند سازی سکونتگاههای شهری در برابر شرایط ناشی از بحرانهای ناگزیر طبیعی یا بحرانهای ناشی از عوامل انسانی به حساب آید. یکی از مسائل مورد توجه امروز کلان شهر تهران کمبود فضاهای باز قابل استفاده در مواقع بحران است. بطوریکه تناسب لازم میان سطح فضای ساخته شده، تراکم ساختمانی و فضای باز قابل استفاده در مواقع بحران وجود ندارد. بدیهی است فضاهای باز شهری را می توان در مواقع بحران به عنوان پایگاه های امداد رسانی نیروهای عمل کننده و نیز در صورت امکان برای اسکان های بزرگ، اضطراری و اسکان موقت مورد بهره برداری قرار داد. بررسی مکانیزمهای موثر در شکل گیری فرآیند کاهش فضاهای باز و مدلسازی این فرآیند جهت شناخت مساله و اصلاح مکانیزمهای مخرب در قالب تئوری دینامیک سیستمها قابل بررسی است. مسأله اصلی مورد توجه جهت بررسی در قالب دینامیک سیستم ها روند کاهش فضاهای باز شهری با قابلیت استفاده در مواقع بحران است. بدین صورت که با بررسی مکانیزم های موثر در ایجاد این موقعیت و شناخت ساختار های علی و معلولی آنها سعی در تعریف مکانیزم ها و سیاست های جدید در جهت اصلاح مکانیزم های مخرب می شود. در این فرایند ابتدا به تعیین مرز سیستم و متغیرهای درونزا و برونزای موثر در سیستم پرداخته شده است، در ادامه رفتار متغیر مرجع مسأله در یک بازه زمانی مشخص مورد بررسی قرار گرفته است. در مرحله بعد با توجه به تحلیلی که از رفتار متغیر مرجع و تاثیر متغیرهای دیگر سیستم در آن بدست آمده است، به تبیین فرضیه های دینامیکی مرتبط با مسأله مورد نظر پرداخته شده است. در ادامه به ارائه یک مدل مفهومی از مسأله پرداخته شده است و دیاگرام های علی و معلولی مرتبط با آن تهیه شده است، در انتها با تعریف پارامترها و ساختار بندی فرضیه های دینامیکی مسأله در نرم افزار Vensim PLE برای یک بازه 20 ساله در آینده مدل سازی صورت گرفته است و مدل بدست آمده برای شرایط مختلف حدی آزمون شده است. هدف از این مقاله بررسی روند کاهش فضاهای باز شهری در فرایند توسعه شهری در کلان شهر تهران و پیشبینی وضعیت آینده با اصلاح مکانیزمهای مخرب می باشد. روش تحلیل در این مقاله مبتنی بر روش تحلیلی - توصیفی بوده و اطلاعات مورد نیاز آن با استفاده از روش کتابخانه ای و میدانی جمع آوری شده است. نتایج بدست آمده در این مقاله نشان می دهد که در صورت اصلاح مکانیزمهای مخرب و اعمال سیاستهای مرتبط با کنترل متغیرهای کلیدی مساله می توان در یک بازه زمانی میان مدت تا بلند مدت به کنترل روند کاهش فضاهای باز شهر تهران با رویکرد استفاده در مواقع بحران کمک کرد.

کلمات کلیدی:

فضای باز، توسعه، بحران، مدل سازی، تهران.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/176383>

